

Sayın Yazar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Ağustos 2017

Çıkarırsız önsezilerimle huzurundayım.

Naşımın sancılı var oluş kaygısı yine bir korkuluk misali, çiçek tarhımı korumakla mükellef.

Kayıtlarımın çıktısını alsam fasikülleri aşar aslında arş-ı alaya çıkan kaygılarım yanında ne ki?

Taarruza geçen bir iki hayal ötesi gerçekçiliği sunmakla sezmek arasında gidip geliyorum. Buhranlar üredikçe yazmak aslında satırlara dahi sığmazken duygularım.

Zaman nakşediyor yine ve yine başlamak istiyorum ve ne ilginç ki başlayıp son noktayı koyamadığım.

Öncemde saklı bir kitabınla hayatıma girdin değerli yazar aslında aklımın kıvılcımlarında ısrarcı bir yangın ile hasbel kader örtüştüğüm engebelerinde filiyat düzleminde ne ise gereken.

Arınmakla arıtmak arasında gidip geliyorum bir de şarkıların gıyabında, serler düşüyorum.

Hengâmeden ayrı kaldıkça huzur bentlerine tutunuyorum zaman zaten kaygısız bir dilimle bölüyor ruhumun biçtiğinden ne kaldıysa geriye.

Öncemde saklı idin zira kitabının ilk sayfasına dokundum... güme giden bir umutla kesişti yolum akabinde.

Renkli sayfalar lazımdı bana zira renklerle bozmuştum aklımı bir de aşkla. Ötelenen hangi âşık benzeri kelamsa boyutların ihtiva ettiği o coşkuda... dedim ya; hayatıma girdiğin gibi çıktın belli ki belirsiz bir imleç olma özrünü geçici olsa da kabul etmiştim yine de bilemezdim aradan geçen onca zamanı göz ardı edip de yolum yine seninle kesişecekken.

Adını nazarımda saklı tutuyorum hem adsız bir mektup iken muhatabı yine karanlıkta dokunduğum şu ışık huzmesi...

Geçen zaman zarfında ben bin yaş aldım sense ününe ün kattın.

Ne ilginç ki; ilk kez bir yabancıya sen deme cesareti gösterip sizli bizli cümleler kurmaktan imtina ediyorum hele ki lügatimde bizli cümleleri teyit etmektense benlere maruz kalan saydam bir gerçeklik iken sanrılarımı büyüttüğüm o ölü menekşe saksısı.

Baba özürlü bir çocuğun saçlarına konan kelebek ömürlü bir aşk madem benim günlük ritmim ve coşkum üstelik hizaya gelmez bir dürtüye de değil mahal vermek düşüncesi bile coştururken.

Kolumdaki tek hazine yine yetim bir kız çocuğunun babasından hediye aşkına sahip çıktığı ve evrildikçe iklimlerin geçişinde, tahakkümleri de sırdaş biliyorum hanidir.

Öncemde saklısın ama anlık bir zaman dilimi ve ben seni sonsuzluğa ışınlamıştım ta ki...

Dünden bir gün evvel aslında zaman özrümü es geçip ve yarın kaygılarımı da yok sayıp ve hala o ölü menekşe saksısında büyümeye ve büyütmeye aday iken bir şiir nazarında bir de şehrin edasında fınk atan kaldırım çiçekleri... ne komik, bir kaldırıma serptiğim umutlardan zehre tekabül eden tozların ıslah ve iflah ettiği aklımın nemi, oysaki gözlerde nem olması gerekirken ben teğet geçiyorum hüznü hem de uzun süredir ilk kez.

Yalnızlıktan dem vurmuşsun demek ki ben de aday olmalıyım Nobel'e yoksa özrümü sunup saklanmalı mıyım sakınıp da çocuk edalarımı ya da kaldırıp atmalı mıyım sana ait bir kitaptan esinlenip de düştüğüm satırlarda tutuşan iç sesimi kısıp, büyük harflerle de haykırmalıyım ismini.

Ne gam, değerli yazar!

Ne de salkım saçak özürler sunacağım lakin ıslahevinde mutsuzluğun, tef tuttıkları mısraları asla bir özür olarak sunup çatlatmayacağım kafatasımı hele ki en yorgun organımı en büyük hazinem belleyip aklımla gurur duyduğum günleri yok sayıp duygularıyla yaşadığım şu son zamanlarda belli ki kıstas babında kuşandıklarım.

Görgüsüz bir insan olmaktan asla haz etmedim ama hep imrendim çünkü başarılarıma kimine göre başarısızlığın dik alası ne de olsa normlara uymayı beceremedim gittim mademki biz bizyiz değerli yazar,o zaman eğri oturalım doğru konuşalım...demektense derlediğim kümülatif hazan bildirgemini azıcık açayım.

İstanbul'un yedi tepesine âşık aslında sekizinci tepe olmaya aday bir satır aralığından ibaretim hele ki üniversiteyi bitirip mülakat öncesi özel olarak hazırladığım CV'ye nasıl da hayran kalmıştı başarılı mezunları başarılı iş adam/kadınları olmaya sevk eden o beyin fırtınası mucitleri sayın insan kaynakları yetkilisi kim ise... bingo.

Aslen kıyama durduğumu sanıp da hayallerime kıyarken sayısız asır önce ve hala akli beş karış havada snop bir mezun iken yine hayli şatafatlı bir bölümün de sorumluluğunu taşıdığım.

Geçmişe mazi lakin geçmişin titrinde titrek bir yaprak olmaksansa kökü kurumuş bir ağaç olmayı yeğledim tıpkı sevgili bir dostumun hep dem vurduğu o ünlü söylem:

"Ağaçlar ayakta ölür."

Şimdilerde fırtına mağduru tüm köklü ağaçlar ve yine hayatı köklü bir mizansende fitratından da asla yüksünmediği.

Aklımın erdiği hangi düş ise peşinden gittim iyi ki de ermediklerinin peşinden gitmemişim yoksa nice olurdu halim?

Nice dedim de aklıma düştü o nihilist.

Yoksa hiççi mi demeliydim?

Hani şu son sözü söyleyen Nietzsche... Ne mi demişti? Bir düşüneyim. A, evet, hatırladım sanırım bir yere de not almıştım.

"Sevgiyle yapılan her şey iyinin ve kötünün ötesinde cereyan eder."

E, o zaman ben iyi miyim kötü müyüm şimdi?

Neyse, geçelim bunu.

Dilime işkence eden durağanlığımı atayım ve geçeyim yine dünü dünde bırakıp... demek isterdim lakin geçmiş ne zaman düşüyor ki yakamdan yine geçmişte okumadığım kitabını sahafa sattığımı unutup son kitabını aldım elime.

Parça parça okuyorum zira aklım da duygularım parçalı aktarımlardan geçip bütüne ulaşma telaşı içinde ve yiten zamana bakıp, yetinmek şöyle dursun kana kana içiyorum.

Dediklerime mal ettiğim ve denmedik ne kaldıysa hem üretime geçip bir yandan da tüketimi boykot etmek şöyle dursun, zaman zaman hesapsız harcamalarımın en temel kaynakçası iken edebiyata hizmet veren kim ise nemalandığım ve kendimde edebiyatı kurcalayıp doğru frekansı yakalamak adına dalışa geçtiğim.

Şimdilerin yansıması ya da geçmişin yanılması deyip yarına odaklanmayı da tehir edip düşüşe geçen bir atom bombasına nazire edercesine küçük ve alçak vuruşlarla hedefi ıskaladığım...

Yeniden görüşmek üzere sevgili yazar.

Okumanı umduğum ama pek de ümitli olmadığım hem kim bilir bir gün karşı karşıya geliriz.